

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **Mikulovská rozvojová, s.r.o.**, se sídlem Náměstí 158/1, Mikulov, zast. Mgr. Antonínem Strouhalem, advokátem se sídlem Dvořákova 4, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 11. 9. 2012, č. j. 13087/12-1302-708158,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á.**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Rozhodnutím ze dne 11. 9. 2012, č. j. 13087/12-1302-708158 zamítlo Finanční ředitelství v Brně odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Mikulově

ze dne 21. 6. 2011, č. j. 38533/11/300970708346, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí r. 2008 ve výši 266 101 Kč a současně bylo sděleno, že vznikla zákonná povinnost uhradit penále v částce 53 220 Kč a dodatečný platební výměr byl odvolacím orgánem zároveň potvrzen.

O odvolání žalobce rozhodovalo Finanční ředitelství v Brně, které bylo s účinností od 1. 1. 2013 zrušeno zákonem č. 456/2011 Sb., o finanční správě České republiky. Jeho působnost jako odvolací orgánu přešla na Odvolací finanční ředitelství, které je v dané věci žalovaným správním orgánem (viz ust. § 69 zákona č. 150/2002 soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“).

II.

Obsah žalobou napadeného odvolacího rozhodnutí

Dne 13. 7. 2010 byla u žalobce protokolem o ústním jednání zahájena podle ust. § 16 zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „ZSDP“) daňová kontrola, přičemž na dani z přidané hodnoty byla provedena za zdaňovací období 3. a 4. čtvrtletí r. 2007, 1. – 4. čtvrtletí r. 2008 a leden – prosinec r. 2009. Správce daně vyzval žalobce výzvou k dokazování, aby prokázal oprávněnost uplatnění snížené sazby daně u vystavených faktur pro město Mikulov, a to faktury č. 280100027 ze dne 29. 9. 2008, faktury č. 280100031 ze dne 30. 9. 2008, faktury č. 280100035 ze dne 30. 9. 2008 a faktury č. 280100036 ze dne 30. 9. 2008, všechny za přípravu, zajištění a uspořádání kulturní akce Pálavské vinobraní 2008. Správce daně prvního stupně zjistil, že přílohou předmětných faktur je soubor služeb, např. marketing, reklama, ostraha, různé přípravy, opravy apod., u nichž si žalobce uplatnil na vstupu odpočet ve snížené i základní sazbě. Po skončení akce bylo provedeno vyúčtování městu Mikulov ve výši vynaložených nákladů.

Žalobce byl vyzván k prokázání skutečnosti, na jakém základě byla odvedena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) ve snížené sazbě za poskytnuté služby. Na výzvu žalobce uvedl, že se jedná o službu spočívající v poskytnutí oprávnění ke vstupu na kulturní akci Pálavské vinobraní, tj. vstupné na akci. Jde o službu zařazenou do SKP 92, která je uvedena v Příloze č. 2 a podle ust. § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. o dani z přidané hodnoty, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „ZDPH“) podléhá snížené sazbě daně. Na další výzvu správce daně k prokázání, že služby, které byly přílohou vystavených dokladů na město Mikulov, jsou služby zařazené do SKP č. 92, uvedené v Příloze č. 2 k ZDPH, žalobce sdělil, že není podstatné, jestli nakupuje u plátců či neplátců DPH v základní, příp. snížené sazbě daně subdodávky pro plnění vůči třetím osobám, protože dodávky nepřefakturovává, ale poskytuje samostatná zdanitelná plnění, jejichž předmětem je oprávnění ke vstupu na kulturní akce, tj. vstupné, které je zařazeno ve snížené sazbě daně. Žalobce požadoval, aby správce daně hodnotil skutečný stav věci, kterým je právě vstupné. Zároveň předložil kopie předávacích protokolů, které prokazují předání vstupenek na Pálavské vinobraní městu Mikulov (protokolem ze dne 25. 5. 2008 bylo městu Mikulov předáno 7 500 ks permanentek).

Ke službám pro město Mikulov byla v průběhu daňové kontroly předložena Smlouva o programovém a organizačním zajištění akce „Pálavské vinobraní 2008“ ze dne 15. 7. 2008, uzavřená mezi žalobcem jako dodavatelem a městem Mikulov jako objednatelem. V čl. II

smlouvy bod 2. je uvedeno, že objednatel je jediným a výhradním pořadatelem akce Pálavské vinobraní 2008. Podle bodu 3. je žalobce odbornou obchodní firmou oprávněnou vykonávat činnosti, které jsou předmětem této smlouvy. Podle čl. III bod 1. je předmětem smlouvy závazek dodavatele zajistit pro objednatele programově, organizačně a finančně akci pod názvem Pálavské vinobraní 2008. V čl. VI jsou podrobně uvedeny závazky žalobce jako dodavatele, které se zavazuje zajistit sám nebo prostřednictvím sjednaných subdodavatelů. Podle čl. V bod 5. se objednatel zavazuje za kvalitní plnění předmětu smlouvy zaplatit dohodnutou odměnu, která je dále upravena v čl. VI.

V souladu s touto smlouvou uzavřel žalobce smlouvy s třetími osobami (subdodavateli), které se týkaly organizace a zajištění akce. Z přijatých plnění si žalobce uplatnil odpočet DPH, a tato plnění použil ke své ekonomické činnosti, tedy k uskutečnění zdanitelných plnění pro město Mikulov. Na poskytnuté služby vystavil shora již citované faktury, u nichž si uplatnil sníženou sazbu daně. Předmětem fakturace byla příprava, zajištění a uspořádání kulturní akce „Pálavské vinobraní 2008“. Přílohou dokladů je přehled žalobcem nakoupených služeb (např. marketing, reklama, ostraha, různé přípravy, opravy, tisk vstupenek a permanentek, montáž a demontáž stánků, doprava účinkujících, ubytování, kulturní vystoupení apod.). Žalobce poskytoval služby, které nespádaly do vymezení služeb podle Přílohy č. 2 k ZDPH. Správce daně prvního stupně proto přistoupil k doměření DPH ve výši odpovídající rozdílu mezi sníženou sazbou daně uplatněnou žalobcem a sazbou daně základní.

Ve vyjádření k výsledkům kontrolního zjištění žalobce mj. uvedl, že předmětem plnění bylo oprávnění ke vstupu na Pálavské vinobraní; to, že došlo k předání vstupenek městu Mikulov, může potvrdit p. D., která byla navržena jako svědek, neboť vstupenky od žalobce přebírala. Správce daně prvního stupně nezpochybnil, že došlo k předání vstupenek, to však nemění nic na závěru, že pro město Mikulov bylo uskutečněno zdanitelné plnění v základní sazbě; správce daně prvního stupně proto výsledk navrhované svědkyně neprovedl. Tvzení žalobce uplatněné v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru, že správce daně nehodnotil, příp. zatajoval důkazy, není pravdivé. Důkazy byly ohodnoceny v souladu s ust. § 8 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb. daňového řádu, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“). Ze všech předložených důkazů vyplývá, že žalobce poskytl městu Mikulov služby, které nespádaly do vymezení služeb podle Přílohy č. 2 k ZDPH. Předmět a rozsah poskytovaných služeb byl vymezen na daňových dokladech, jenž jsou pro rozsah poskytovaných služeb určující jako „příprava, zajištění a uspořádání kulturní akce ...“. Žalobce na jím zajišťovaných akcích nevybírá vstupné od jednotlivých návštěvníků, ale za zajištění těchto služeb vystavil svému odběrateli daňové doklady, a za poskytnutí služeb mu byla uhrazena částka na daňových dokladech uvedená. Správce daně prvního stupně ani odvolací orgán nezpochybnil, že městu Mikulov byly na základě předávacího protokolu předány vstupenky. Na závěru správce daně, že žalobce poskytl městu Mikulov služby zdaněné základní sazbou daně, nemůže nic změnit navrhovaný výsledek svědka p. D., která vstupenky přebírala, neboť tuto skutečnost správce daně, ani odvolací orgán nezpochybňuje. Výsledek svědka proto odvolacím orgánem nebyl proveden.

Odvolací orgán souhlasil s tvrzením žalobce, že tento je uveden na vstupenkách, vč. sídla, telefonu, emailu a www stránek. Na vstupenkách je však současně uvedeno jako pořadatel město Mikulov. Označení na vstupenkách rovněž není podstatné pro závěr, jaké služby byly

poskytnuty. Žalobce neposkytl služby specifikované v 13. odrážce Přílohy č. 2 k ZDPH, neboť jím poskytované služby, příprava, zajištění a uspořádání kulturní akce nespádají do této kategorie, ani do vymezení ostatních služeb podléhajících snížené sazbě daně podle Přílohy č. 2. Snížená sazba daně byla uplatněna žalobcem neoprávněně. Námitka týkající se stanovení autorské odměny za živé užití hudebních děl, kterou žalobce zaplatil OSA, není ve věci relevantní. Rovněž není podstatné, zda žalobce přijal zdanitelná plnění se sníženou nebo základní sazbou daně, příp. plnění bez DPH, neboť v dané věci nedošlo „k přeúčtování“, ale přijatá zdanitelná plnění žalobce použil ke své ekonomické činnosti, tedy k uskutečnění zdanitelných plnění pro město Mikulov se základní sazbou daně. Pro předmětné řízení rovněž není podstatné, jaké další finanční prostředky byly na celou akci použity.

III. Obsah žaloby

V rámci návrhu na zahájení řízení žalobce uplatnil následující tři žalobní body. Předně namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť jím bylo rozhodnuto o věci již pravomocně rozhodnuté. K doměření daně totiž došlo na základě daňové kontroly, přitom však daň již byla dříve vyměřena jiným rozhodnutím správce daně, které nabylo právní moci. O vyměření daně bylo v rozporu se zákonem rozhodnuto opakovaně, aniž by bylo předcházející rozhodnutí zákonným způsobem zrušeno. Původní rozhodnutí správce daně nebylo odklizeno v souladu se zákonem a je nadále v právní moci. K doměření daně došlo na základě zkoumání totožných skutečností.

Ve druhé žalobní námitce žalobce namítal, že odvolací orgán dospěl k nesprávným právním závěrům. Žalobce uspořádal v r. 2008 kulturní akci Pálavské vinobraní, na které oprávnění vstupu, tedy vstupné, převedl za úplatu na město Mikulov. Žalobce uskutečnil zdanitelné plnění v rámci své ekonomické činnosti s místem plnění v tuzemsku, spočívající v kulturní činnosti, tedy ve službě zahrnuté v SKP 92. Provedeným dokazováním bylo jednoznačně prokázáno, že program akce Pálavské vinobraní je tvořen převážně hudební produkcí a že se tedy v daném případě jedná o kulturní činnosti zařazené v SKP 92 podle ust. § 47 odst. 3 ZDPH a tedy o službu spadající do snížené sazby DPH. Závěr odvolacího orgánu, že v dané věci mělo dojít k poskytnutí služeb spadajících do základní sazby DPH, nemá oporu ve spisu a je v nesouladu se ZDPH.

V poslední žalobní námitce žalobce namítal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a neúplného dokazování. Správce daně a odvolací orgán postupovali v rozporu se zákonem a základními zásadami dokazování, nebyli vedeni snahou zjistit skutečný stav věci, ale spíše snahou o dodatečné doměření daně. V řízení nebyly provedeny podstatné důkazy navržené žalobcem a na základě nesprávně provedeného dokazování dospěl odvolací orgán k nesprávným skutkovým i právním závěrům. Správce daně především nepřihlédl k předávacím protokolům, jež prokazují předání vstupenek na akci městu Mikulov. Odmítl zcela nedůvodně provedení důkazu výsledkem svědkyně J. D. a neprokázal existenci jakýchkoliv skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost a správnost účetních záznamů žalobkyně.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že v § 143 odst. 1 daňového řádu stanoví zákonodárce předpoklad, že ve vztahu vyměřovacího a doměřovacího řízení nalézacího není ukončení a pravomocný výsledek řízení vyměřovacího překážkou doměření daně v řízení doměřovacím s tím, že takto se z moci úřední může dít toliko na základě výsledků daňové kontroly. Tento předpoklad byl v dané věci splněn, dodatečný platební výměr byl vydán na základě výsledků daňové kontroly ukončené jejím projednáním dne 10. 6. 2011. Požadavek žalobce na realizaci změny pravomocného rozhodnutí, vydaného v nalézacím řízení vyměřovacím na základě užití mimořádného opravného prostředku jde proti smyslu ust. § 117 odst. 2 daňového řádu. Závěr o přednosti zahájení doměřovacího řízení před obnovou řízení vyměřovacího lze analogicky dovodit i k obnově řízení, která byla iniciována coby prostředek dozorčí a nikoliv toliko mimořádný opravný.

K druhé žalobní námitce žalovaný uvedl, že Příloha č. 2 v návaznosti na ust. § 47 odst. 3 ZDPH zahrnovala do SKP 92 vstupné na koncerty, filmová a divadelní představení, ohňostroje, výstavy, vyhlídkové věže, do zábavných parků, cirkusů, muzeí, zoologických a botanických zahrad, historických objektů a na podobné kulturní události, vstupné na sportovní události, použití sportovních zařízení krytých i nekrytých ke sportovním činnostem, použití rekreačních parků a pláží. Žalobce tvrdí, že v rámci zprostředkování akce pro město Mikulov poskytl tomuto městu oprávnění vstupu. Vlastní vstupné však žalobce nevybíral. Naopak, provedeným dokazováním bylo zjištěno, že žalobce poskytl přípravu, zajištění a uspořádání kulturní akce (což fakturoval městu Mikulov), avšak nevybíral zde (na těchto akcích) vstupné od jednotlivých účastníků. Na této skutečnosti nic nezmění fakt, že vlastní vstupenky, které byly dále prodávány městem Mikulov, předtím předal žalobce městu protokolárně – předávacím protokolem, což není zpochybňováno. Žalobce z předání listinných vstupenek k prodeji dovozuje jakýsi kvazi právní institut – převedení práva vstupu. Tento však není zákonem o dani z přidané hodnoty upraven, bylo zjištěno, že vlastní výběr vstupného žalobce nerealizoval, což žalobce nepopírá a je tak správný závěr o tom, že neposkytl službu podléhající snížené sazbě DPH. Žalobce proto nebyl oprávněn tuto sazbu uplatnit, neboť poskytl služby městu Mikulov jako pořadateli akce, přičemž se jednalo o služby, které podléhají základní sazbě DPH. Žalovaný zohlednil existenci protokolu o předání vstupenek, jejichž předání nerozporuje, nicméně tento fakt není pro důvodnost právního názoru žalobce rozhodný.

K poslednímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že žalobcem navrhovaný výsledek svědkyně je ve věci irelevantní, neboť mezi stranami není sporu o tom, zda žalobce předal této svědkyni, resp. jejím prostřednictvím městu Mikulov listinné vstupenky, které byly dále prodávány na předmětné akci. Žalobce neuskutečnil službu, která by podléhala snížené sazbě DPH, proto nebylo k eventuálnímu předmětu svědecké výpovědi, protokolárnímu předání vstupenek, třeba dalšího dokazování. Skutkový stav věci byl zjištěn úplně. Správce daně nezpochybňoval úplnost evidence vedené žalobcem, ale pouze právní posouzení (uplatněnou sazbu) na jím evidované služby. Odkaz na porušení ust. § 92 odst. 5 daňového řádu je proto zcela bezpředmětný.

V. Replika žalobce

V doplňujícím procesním podání ze dne 3. 10. 2014 žalobce uvedl, že k doměření daně došlo na základě daňové kontroly, ovšem daň v předmětné věci již byla dříve vyměřena jiným rozhodnutím správce daně, které nabylo právní moci. O vyměření daně proto bylo rozhodnuto v rozporu se zákonem opakovaně, aniž by předcházející rozhodnutí správce daně bylo zákonným způsobem zrušeno.

Nově žalobce namítal, že je mu známo, že je obecnou praxí Finančního úřadu v Mikulově vyměřovat daň na základě podaného daňového přiznání svým rozhodnutím. Tato rozhodnutí musí být vždy založena v příslušném spise správního orgánu, jenž žalobce navrhl provést k důkazu. Praxe Finančního úřadu v Mikulově je potvrzována mj. rozhodnutí o odvolání ze dne 12. 12. 2007, č. j. 40269/07/300970/3153, kterým bylo vyhověno odvolání žalobce ze dne 16. 11. 2007, nazvaném „odvolání proti vlastnímu podání“. Toto odvolání bylo podáno proti vlastnímu daňovému přiznání a Finančním úřadem v Mikulově bylo podání z úřední povinnosti posouzeno jako odvolání proti rozhodnutí o vyměření daně, vydaném finančním úřadem na podkladě daňového přiznání žalobce. Finanční úřad v Mikulově vyměřil příslušnou daň svým rozhodnutím na podkladě podaného daňového přiznání daňového subjektu a takové rozhodnutí je možné odklidit již jen cestou řádných či mimořádných opravných prostředků, nikoliv cestou daňové kontroly. Z rozhodnutí Finančního úřadu v Mikulově ze dne 12. 12. 2007 je dále zřejmé, že finanční úřad akceptoval svým rozhodnutím ve věci samé praxi žalobce, kdy plnění stejného charakteru, jako jsou plnění, jež jsou předmětem tohoto soudního přezkumu, byla zaúčtována ve snížené sazbě DPH. Žalobce mj. s přihlédnutím k praxi Finančního úřadu v Mikulově a zásadě legitimního očekávání a předvídatelnosti rozhodování státní správy nadále účtoval v dobré víře předmětná plnění ve snížené sazbě DPH. Žalobce odkázal na judikaturu Ústavního soudu týkající se předvídatelnosti práva. Dále nově namítal, že Finanční úřad v Mikulově svým postupem při posuzování dané problematiky dal svým jednáním najevo, že považuje zařazení plnění poskytovaného žalobcem městu Mikulov za plnění spadající do snížené sazby DPH za správné, jak to mj. plyne ze shora citovaného rozhodnutí ze dne 12. 12. 2007. Prvostupňový správce daně u žalobce svým postupem vyvolal legitimní očekávání, že bude v této své nastolené praxi pokračovat. Žalobce navrhl, aby k otázce praxe Finančního úřadu v Mikulově při posuzování předmětného plnění byl k důkazu vyslechnut p. J. S., jež se zabýval v předmětné době jednáním se správcem daně.

Žalobce dále uvedl, že při posuzování toho, zda předmětné plnění spadá do snížené sazby DPH, je třeba důsledně vyjít ze skutečné povahy plnění, jímž bylo uspořádání kulturní akce – Pálavské vinobraní 2008. Tato kulturní akce byla uspořádána na základě Smlouvy o programovém a organizačním zajištění akce „Pálavské vinobraní 2008“, na jejichž obsah, zejména článek IV lze při posouzení skutečné povahy plnění mj. odkázat. Z čl. IV smlouvy vyplývá, že žalobce provedl komplexní zajištění organizace kulturní akce, vč. například výběru plateb od účastníků akce a zajištění úhrady všech nákladů akce. Z hlediska posouzení povahy plnění je třeba poukázat na znění přílohy č. 2 ZDPH, a to zejména na CZ-CPA 90, 91, 93, kde je do snížené sazby DPH zařazeno plnění: poskytnutí oprávnění ke vstupu do muzeí a jiných kulturních zařízení (na kulturní akce a památky, výstavy, do zoologických a botanických zahrad, přírodních rezervací, národních parků, lunaparků a zábavních parků,

cirkusů, historických staveb a obdobných turistických zajímavostí, a dále na CZ – CPA 90: služby spisovatelů, skladatelů, sochařů a jiných výkonných umělců, pokud se nejedná o poskytnutí oprávnění k výkonu práva dílo užít a mimo služby nezávislých novinářů, nezávislých modelů a modelek a na CZ – CPA 55: ubytovací služby. Dále je třeba v této souvislosti třeba poukázat na znění Přílohy č. III směrnice Rady č. 2006/112/ES, a to zejména na její odstavec 7, který stanoví, že předmětem snížené sazby DPH mohou být oprávnění ke vstupu na představení, do divadel, do cirkusů, na trhy a veletrhy, do zábavních parků, na koncerty, do muzeí, do zoologických zahrad, do kin, na výstavy a na podobné kulturní události, nebo do podobných kulturních zařízení.

VI.

Obsah jednání před soudem

V rámci nařízeného jednání setrvali účastníci na svých dosavadních procesních stanoviscích. K návrhu žalobce soud vyslechl jednatele žalobce p. J. S., který k věci uvedl, že předmětnou věc projednával u správce daně prvního stupně, předchozí praxe Finančního úřadu v Mikulově potvrzovala správnost názoru žalobce. Město Mikulov nemohlo s ohledem na legislativu zajišťovat kulturní akce prostřednictvím odboru. Žalobce jeden čas pracoval jako odbor kultury. Vždy se přefakturovávaly pouze náklady, které vznikly za uspořádání akce. Žalobce vybíral fyzicky vstupné a poté se to přefakturovalo na městský úřad ve snížené sazbě DPH.

VII.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.) a s přihlédnutím k jeho úřední povinnosti, jakož i řízení předcházející jejich vydání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

K první žalobní námitce, týkající se tvrzení, že o vyměření daně bylo v projednávané věci rozhodováno v rozporu se zákonem opakovaně, aniž bylo předcházející rozhodnutí správce daně zákonným způsobem zrušeno, uvádí soud následující. Z obsahu žalovaným předloženého správního spisu vyplývá, že žalobce za předmětné zdaňovací období 3. čtvrtletí r. 2008 podal přiznání k dani z přidané hodnoty na Finanční úřad v Mikulově dne 27. 10. 2008 a finanční úřad přiznanou daň téhož dne vyměřil podle § 46 ZSDP. Jednalo se o postup ve smyslu ust. § 46 odst. 5 citovaného zákona, podle něhož platí, že neodchyluje-li se vyměřená daň od daně uvedené v daňovém přiznání nebo hlášení, nemusí správce daně sdělovat daňovému subjektu výsledek vyměření, pokud o to daňový subjekt výslovně nepožádá, nejpozději do konce příštího zdaňovacího období; v tomto případě se za den vyměření daně a současně za den doručení tohoto rozhodnutí daňovému subjektu považuje poslední den lhůty pro podání daňového přiznání nebo hlášení, a bylo-li daňové přiznání nebo hlášení podáno opožděně, den, kdy došlo správci daně. Došlo tak ke konkludentnímu vyměření daně a správce daně vyplnil tzv. vyměřovací doložku, která je umístěna na konci poslední strany daňového přiznání. Dne 11. 11. 2008 učinil žalobce podání, které označil jako dodatečné přiznání k dani z přidané hodnoty za 3. čtvrtletí r. 2008. Správce daně prvního

stupně posoudil podání jako odvolání proti předchozímu rozhodnutí o vyměření daně a vydal dne 12. 11. 2008 pod č. j. 37494/08/300970/3153 rozhodnutí o odvolání, kterým odvolání žalobce v plném rozsahu vyhověl.

Dne 13. 7. 2010 byla u žalobce zahájena daňová kontrola na dani z příjmů právnických osob za r. 2007, 2008 a 2009, na dani z přidané hodnoty za období 3. a 4. čtvrtletí r. 2007, 1. až 4. čtvrtletí r. 2008 a měsíců leden – prosinec r. 2009, na dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za r. 2009, na dani z příjmů fyzických osob vybírané podle zvláštní sazby za r. 2007, 2008 a 2009 a dani silniční za r. 2008 a 2009. Dne 5. 4. 2011 byl žalobce seznámen s výsledky kontrolního zjištění a dne 10. 6. 2011 došlo k projednání výsledku kontroly a předání zprávy o kontrole na citovaných daních. Na základě výsledku daňové kontroly vydal správce daně prvního stupně dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty, kterým byla žalobci doměřena za předmětné zdaňovací období daň z přidané hodnoty a byla mu rovněž uložena povinnost uhradit penále z částky dodatečně doměřené daně.

Jak bylo shora již uvedeno, daň za předmětné období byla správcem daně vyměřena v souladu s ust. § 46 odst. 5 ZSDP konkludentně, přičemž vyměření daně bylo na základě podání posouzeného správcem daně jako odvolání proti rozhodnutí o vyměření daně změněno rozhodnutím o odvolání ze dne 12. 11. 2008, č. j. 37494/08/300970/3153. Za účinnosti ZSDP byla u žalobce dne 13. 7. 2010 zahájena daňová kontrola, mj. na dani z přidané hodnoty za předmětné zdaňovací období. Správce daně prvního stupně plnil zahájením daňové kontroly hlavní cíl a smysl daňového řízení, jímž je podle § 1 odst. 2 ZSDP správa daní, kterou se rozumí právo činit opatření potřebná ke správnému a úplnému zjištění, stanovení a splnění daňových povinností, zejména právo vyhledávat daňové subjekty, daň vyměřit, vybrat, vyúčtovat, vymáhat nebo kontrolovat podle tohoto zákona jejich splnění ve stanovené výši a době. Na základě výsledku předmětné kontroly mohlo dojít k vydání dodatečného daňového výměru, neboť podle ust. § 46 odst. 7 ZSDP platí, že zjistí-li správce daně po vyměření daně, že stanovená daňová povinnost je nesprávně nižší oproti zákonné daňové povinnosti, dodatečně daň vyměří ve výši rozdílu mezi daní původně vyměřenou a daní stanovenou, a to dodatečným platebním výměrem, a takto dodatečně stanovenou daň současně předepíše; právní moc rozhodnutí o původním vyměření daně není jejímu dodatečnému stanovení na překážku.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že by bylo proti smyslu daňového řízení, kdyby takový postup nemohl správce daně užít v případě, kdy byla daň již vyměřena, a to jakýmkoliv postupem; přičilo by se to zásadě, na základě které má správce daně povinnost zahájit daňové řízení vždy, když zjistí skutečnosti, které tuto jeho povinnost ve správě daní zakládají. Dokonce lze vydat dodatečný platební výměr opakovaně, přičemž ani způsob stanovení daně není pro další vyměřovací řízení podstatný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 2 Afs 71/2007 – 60 a ze dne 3. 2. 2005, č. j. 2 Afs 80/2004 – 72, publikovaný ve sbírce NSS pod č. 547/2005).

Daňová kontrola byla dokončena podle nového procesního předpisu, zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“), neboť podle ust. § 264 odst. 1 tohoto zákona platí, že řízení nebo postupy, které byly zahájeny podle dosavadních právních předpisů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí a práva a

povinnosti z nich plynoucí se posoudí podle ustanovení tohoto zákona, které upravují řízení nebo postupy, které jsou jim svou povahou a účelem nejbližší. Nový procesní předpis – daňový řád obsahuje v ust. § 143 obdobnou úpravu možnosti vydání dodatečného platebního výměru jako ZSDP. V ust. § 143 odst. 1 daňového řádu je stanoveno, že daň lze doměřit na základě dodatečného daňového přiznání nebo dodatečného vyúčtování, nebo z moci úřední; právní moc dosavadních rozhodnutí o stanovení daně není jejím doměřením na překážku. Podle ust. § 143 odst. 3 věta první tohoto zákona platí, že k doměření z moci úřední může dojít pouze na základě výsledku daňové kontroly.

V dané věci správce daně prvního stupně postupoval v souladu jak s příslušnou úpravou, stanovenou v ZSDP, tak úpravou stanovenou v rámci daňového řádu a přistoupil na základě výsledků daňové kontroly k doměření daně za předmětné zdaňovací období z moci úřední, přičemž jak bylo shora uvedeno, platí, že právní moc dosavadních rozhodnutí o stanovení daně není jejím doměřením na překážku. V materiálním slova smyslu jsou práva a povinnosti s konečnou platností určeny až uplynutím prekluzivní lhůty pro stanovení daně, proto nebylo třeba před dodatečným vyměřením daně postupovat žalobcem vyžadovaným způsobem. Předmětná žalobní námitka je nedůvodná.

V této souvislosti soud poukazuje rovněž na zjištění vyplývající z obsahu správního spisu, že předmětná daň nebyla vyměřena po uplynutí prekluzivní lhůty pro její stanovení. Za předmětné zdaňovací období bylo povinností žalobce podat daňové přiznání do 25. 10. 2008 (§ 101 odst. 1 ZDPH), tříletá prekluzivní lhůta pro vyměření daně by ve smyslu ust. § 47 ZSDP uplynula dnem 30. 9. 2011; před jejím uplynutím, dne 13. 7. 2010 však došlo k zahájení daňové kontroly, přičemž z obsahu správního spisu nelze dovodit, že by toto zahájení bylo pouze formálním úkonem správce daně. Podle ust. § 47 odst. 2 ZSDP by nová prekluzivní lhůta počala běžet od 31. 12. 2010. Žalobci byla daň stanovena včas podle nového daňového předpisu – daňového řádu (viz ust. § 264 odst. 4 a § 148 tohoto zákona).

K druhé žalobní námitce týkající se tvrzení o poskytnutí služby spadající do snížené sazby DPH, soud uvádí, že z obsahu správního spisu a napadeného odvolacího rozhodnutí vyplývají následující skutečnosti, mezi účastníky řízení nesporné. Žalobce za předmětné zdaňovací období uplatnil sníženou sazbu daně u faktur vystavených pro město Mikulov č. 280100027 ze dne 29. 9. 2008, č. 280100031 ze dne 30. 9. 2008, č. 280100035 ze dne 30. 9. 2008 a č. 280100036 ze dne 30. 9. 2008 s předmětem a rozsahem poskytovaných služeb označených jako příprava, zajištění a uspořádání akce Pálavské vinobraní 2008. Částky byly fakturovány městu Mikulov na základě Smlouvy o programovém organizačním zajištění akce „Pálavské vinobraní 2008“ ze dne 15. 7. 2008, uzavřené mezi žalobcem jako dodavatelem a městem Mikulov jako objednatelem. Z jejího obsahu vyplývá, že žalobce je jediným a výhradním pořadatelem akce Pálavské vinobraní 2008, je odbornou obchodní firmou oprávněnou vykonávat činnosti, jež jsou předmětem této smlouvy, kterým je závazek dodavatele zajistit pro objednatele programově, organizačně a finančně akci pod názvem Pálavské vinobraní 2008. Jednotlivé závazky žalobce jsou ve smlouvě podrobně uvedeny a tyto se zavázal žalobce zajistit sám nebo prostřednictvím sjednaných subdodavatelů. Ve smlouvě se objednatel zavázal za kvalitní plnění smlouvy zaplatit žalobci dohodnutou odměnu. Na základě uvedené smlouvy uzavřel žalobce smlouvy s třetími osobami (subdodavateli), které se týkaly organizace a zajištění této kulturní akce. Z přijatých plnění si žalobce uplatnil odpočet

DPH a tato plnění použil ke své ekonomické činnosti, tedy k uskutečnění zdanitelných plnění pro město Mikulov. Žalobce správci daně předložil přehled nakoupených služeb (např. marketing, reklama, ostraha, různé přípravy, opravy, tisk vstupenek a permanentek, montáž a demontáž stánků, doprava účinkujících, ubytování, kulturní vystoupení apod.). Mezi účastníky řízení není ani sporné, že žalobce na základě uvedené smlouvy předal městu Mikulov vstupenky na předmětnou akci. Mezi účastníky řízení rovněž není sporné, že žalobce na akci nevybíral vstupné od jednotlivých návštěvníků, vstupenky byly předány městu Mikulov, což žalobce prokazoval v rámci daňového řízení. Správci daně prvního stupně předložil předávací protokol ze dne 29. 8. 2008 ohledně převzetí 25 000 kusů denních vstupenek na akci Pálavské vinobraní 2008 městem Mikulov (zast. J. D.) a předávací protokol ze dne 25. 5. 2008 osvědčující předání 7 500 kusů permanentek na akci Pálavské vinobraní městu Mikulov (podle podpisu zástupce města Mikulov by se mělo opět jednat o paní J. D., jejíž výslech žalobce požadoval z důvodu prokázání předání vstupenek na akci městu Mikulov). Tvrzení jednatele žalobce v rámci jeho výpovědi před soudem, že žalobce vybíral fyzicky vstupné, zůstalo osamoceno, samo o sobě nemá sílu popřít žalobcem tvrzenou a prokazovanou skutečnost předání vstupenek na předmětnou akci městu Mikulov. I v rámci žaloby žalobce poukazoval na předávací protokoly, které prokazují předání vstupenek na akci městu Mikulov a namítal neprovedení důkazu výsledkem svědkyně D., která tuto skutečnost měla rovněž potvrdit.

V rámci tohoto žalobního bodu spočívá spor mezi účastníky řízení v tom, zda žalobce za uvedenou službu správně účtoval sníženou sazbou DPH, či nikoliv. Pro posouzení této otázky jsou rozhodné následující ustanovení právních předpisů.

Podle ust. § 47 odst. 1 písm. a) ZDPH platí, že u zdanitelného plnění se uplatňuje základní sazba daně ve výši 19 %.

Podle ust. § 47 odst. 3 tohoto zákona platí, že u služeb se uplatňuje základní sazba; u služeb uvedených v Příloze č. 2 se uplatňuje snížená sazba.

V dvanácté odrážce Přílohy č. 2 ZDPH (nazvané jako Seznam služeb podléhajících snížené sazbě) je stanoveno, že této snížené sazbě podléhají mj. i kulturní činnosti zařazené v SKP 92, které zahrnují vstupné na výstavy, koncerty, filmová a divadelní představení, ohňostroje, vyhlídkové věže, do zábavných parků, cirkusů, muzeí, zoologických a botanických zahrad, historických objektů a obdobné.

Obsah Standardní klasifikace produkce (SKP) č. 92 byl stanoven Sdělením Českého statistického úřadu z 5. 12. 2002, o zavedení 2. vydání Standardní klasifikace produkce (SKP), které bylo uveřejněno ve Sbírce zákonů pod č. 582/2002 Sb.

Ze Sdělení Českého statistického úřadu ze dne 31. 7. 2008 o zavedení Klasifikace produkce (CZ – CPA), publikovaném ve Sbírce zákonů pod č. 275/2008Sb. vyplývá, že toto sdělení navazuje na nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 451/2008 ze dne 23. 4. 2008, kterým se zavádí nová statistická klasifikace produkce podle činností (CPA) a zrušuje nařízení Rady (EHS) č. 3696/93; tento přímo použitelný předpis Evropských společenství zrušil zpětně s účinností od 1. 1. 2008 nařízení Rady (EHS) č. 3696/93, na základě kterého

byla zavedena dosavadní Standardní klasifikace produkce (SKP), a stanovil použitelnost nové statistické klasifikace od 1. 1. 2008. Pod položkami 90, 91 a 93 byly uvedeny služby obdobného charakteru, jako pod položkou SKP 92. Na tuto změnu klasifikace reagoval zákonodárce v případě ZDPH až pozdější změnou znění Přílohy č. 2, účinnou mimo předmětné zdaňovací období. V tomto novelizovaném znění Přílohy (účinném po předmětném zdaňovacím období) byly pod položkou CZ – CPA 90, 91, 93 uvedeny jako služba podléhající snížené sazbě poskytnutí oprávnění ke vstupu do muzeí a jiných kulturních zařízení (na kulturní akce a památky, výstavy, do zoologických a botanických zahrad, přírodních rezervací, národních parků, lunaparků a zábavních parků, cirkusů, historických staveb a obdobných turistických zajímavostí) a služby obdobné.

Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006, o společném systému daně z přidané hodnoty v čl. 98 odst. 2 stanovila, že snížené sazby se uplatňují pouze u dodání zboží a poskytnutí služeb těch kategorií, které jsou uvedeny v příloze III. V této příloze je pak pod bodem 7 v seznamu dodání zboží a poskytnutí služeb, která mohou být předmětem snížené sazby uvedena oprávnění ke vstupu na představení, do divadel, do cirkusů, na trhy a veletrhy, do zábavních parků, na koncerty, do muzeí, do zoologických zahrad, do kin, na výstavy na podobné kulturní události nebo do podobných kulturních zařízení.

Z citovaných ustanovení právních předpisů ve znění týkajících se předmětného zdaňovacího období zcela jednoznačně vyplývá, že snížená sazba DPH mohla být uplatněna pouze v případě vstupného, tedy v případě poskytnutí oprávnění ke vstupu na kulturní akci. Předmětem služby poskytnuté žalobcem městu Mikulov však byla příprava, zajištění a uspořádání této kulturní akce, což vyplývá jednoznačně ze shora citované smlouvy uzavřené mezi žalobcem a městem Mikulov. Jednalo se o komplexní přípravu akce, vč. předání vytištěných vstupenek s tím, že tyto vstupenky žalobce městu Mikulov předal a sám je jednotlivým zájemcům neprodával. Město Mikulov bylo přitom jediným a výhradním pořadatelem akce. Na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu správní orgány dovodily, že žalobce nebyl oprávněn u poskytnuté služby pro město Mikulov uplatnit sníženou sazbu DPH. S tímto závěrem se ztotožňuje i zdejší soud. Služba fakturovaná žalobcem městu Mikulov není službou spočívající v poskytnutí práva pro město Mikulov ke vstupu na kulturní akci (město Mikulov bylo jejím výhradním pořadatelem).

K poslední námitce uplatněné v návrhu na zahájení řízení soud předesílá, že z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že stupeň precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane; čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej, neboť není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral další skutečnosti, které by žalobu mohly podpořit (viz např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78). Žalobce namítal, že napadená rozhodnutí byla vydána na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a neúplného dokazování, správce daně a žalovaný v řízení, které předcházelo vydání napadených rozhodnutí, postupovali v rozporu se zákonem a základními zásadami dokazování, nebyli vedeni snahou zjistit skutečný stav věci, ale byli vedeni snahou o dodatečné vyměření daně, v řízení nebyly provedeny podstatné důkazy navržené žalobcem a na základě nesprávně provedeného dokazování dospěl žalovaný k nesprávným skutkovým závěrům.

K této obecné části žalobní námitky soud uvádí, že z obsahu správního spisu nelze dovodit vady ohledně zjišťování skutkového stavu věci a úplnosti dokazování. Veškeré pro věc potřebné skutkové okolnosti byly správcem daně i odvolacím orgánem zjištěny. Nelze ani přisvědčit žalobci, že by správní orgány postupovaly v rozporu se zákonem a základními zásadami dokazování. Na základě listin předložených žalobcem správní orgány dovodily, že žalobce neposkytl městu Mikulov službu, u níž by se uplatnila snížená sazba; s tímto závěrem soud souhlasí a odkazuje na úvahy uvedené shora, týkající se otázky oprávněnosti uplatnění snížené sazby u předmětného zdanitelného plnění.

Ke konkrétním námitkám žalobce týkajícím se nepřihlednutí k předávacím protokolům, které prokazují předání vstupenek na akci městu Mikulov, soud uvádí, že odvolací orgán nezpochybnil skutečnost, která má z tohoto důkazu vyplývat, tedy že došlo k předání vstupenek městu Mikulov, ovšem tato skutečnost nebyla správně hodnocena jako taková, která by prokázala oprávněnost uplatnění snížené sazby DPH. Totéž hodnocení se týká žalobcem navrhované svědecké výpovědi p. D., která měla potvrdit, že vstupenky byly městu Mikulov skutečně předány. Jediným pořadatelem akce a také subjektem, který vstupenky prodával jednotlivým zájemcům, bylo město Mikulov (tato skutečnost vyplývá ze Smlouvy o programování a organizačním zajištění akce „Pálavské vinobraní 2008“ ze dne 15. 7. 2008 i ze vstupenky na uvedenou akci). Nedůvodná je i žalobní námitka spočívající v tvrzení, že správce daně neměl žádným způsobem prokázat existenci jakýchkoliv skutečností vyvracející věrohodnost, průkaznost a správnost účetních záznamů žalobce. Správce daně hodnotil žalobcem předložené účetní doklady, s jejich hodnocením se soud ztotožňuje; bylo na žalobci, aby na opakovanou výzvu správce daně prokázal oprávněnost použití snížené sazby DPH, což neučinil. Žalobní námitka proto není důvodná.

K doplňujícímu procesnímu podání žalobce ze dne 3. 10. 2014, nazvaném „replika žalobkyně“ uvádí soud následující. Žalobce nejprve zopakoval námitku, že o vyměření předmětné daně bylo v rozporu se zákonem rozhodováno opakovaně, bez zrušení předcházejícího rozhodnutí správce daně. Tato žalobní námitka byla soudem již vypořádána shora.

Nově žalobce namítal, že je mu známo, že je obecnou praxí Finančního úřadu v Mikulově vyměřovat daň na základě podaného daňového přiznání svým rozhodnutím; rozhodnutí musí být založena vždy v příslušném spise správního orgánu, které žalobce navrhl provést k důkazu. Uvedená praxe prvostupňového správce daně je potvrzována mj. rozhodnutím o odvolání ze dne 12. 12. 2007, č. j. 40269/07/300970/3153, kterým bylo vyhověno odvolání žalobce. Finanční úřad vyměřil příslušnou daň svým rozhodnutím na podkladě podaného daňového přiznání a takové rozhodnutí je možné odklidit již jen cestou řádných či mimořádných opravných prostředků, nikoliv cestou daňové kontroly.

K této části doplňujícího procesního podání žalobce uvádí soud následující. Podle ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. platí, že soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Řízení před správním soudem je postaveno na základě dispoziční a je na žalobci, aby stanovil rámec soudního přezkumu vymezením žalobních bodů, z nichž musí být zároveň patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za

nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.). Žalobce předmětnou námitku uplatnil nově zcela nad rámec doposud uplatněných žalobních bodů, po dvouměsíční lhůtě určené pro uplatňování či rozšiřování žalobních bodů ve smyslu ust. § 72 odst. 1 a § 71 odst. 2 věta třetí s.ř.s. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ovládáno přísnou koncentrační zásadou. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí ve správním soudnictví je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Mimo rámec, kdy soud musí v určitých případech zkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného z moci úřední, je třeba, aby byly konkrétní právně skutkové důvody uplatněny v dvouměsíční zákonné lhůtě, přičemž mohou být později upřesněny či podrobněji rozvedeny, ovšem nemohou být rozšiřovány. Koncentrační zásada znamená, že musí být v určité lhůtě zformulován okruh právních a skutkových výtek s tím, že uplynutím této lhůty už nemá předestření nových skutkových tvrzení nebo nových právních důvodů právní význam, nejde-li o výjimku přezkumu z úřední povinnosti. Soud by postupoval v rozporu se zásadou koncentrace, pokud by napadené rozhodnutí přezkoumával z pohledu opožděně uplatněné námitky.

V návrhu na zahájení řízení žalobce uplatnil celkem tři následující žalobní body, z nichž bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné (i přes obecnější vymezení části třetího žalobního bodu v původní žalobě soud konstatuje, že byl naplněn zákonný požadavek ve smyslu ust. § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s., neboť v první části třetího žalobního bodu byly sice obecně vymezeny skutkové a právní důvody tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí, ovšem stalo se tak srozumitelným a jednoznačným způsobem – viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, publikovaný pod č. 2162/2011 Sb. NSS). Žalobce namítal 1) opakované (nezákonné) rozhodnutí o téže dani bez zrušení předcházejícího rozhodnutí o ní, 2) že u předmětného plnění poskytnutého městu Mikulov mohla a měla být uplatněna snížená sazba DPH, 3) žalobce namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav, neprovedení důkazů, jejich nehodnocení a neprokázání existence skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost a správnost účetních záznamů žalobce.

Námitka týkající se argumentace předchozích správních praxí Finančního úřadu v Mikulově jde zcela jednoznačně nad rámec původních žalobních bodů. Nadto soud uvádí, že žalobcem poukazovaný postup v řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí o odvolání ze dne 12. 12. 2007, č. j. 40269/07/300970/3153 nastal i v nyní projednávané věci, jak bylo výše uvedeno v rámci rekapitulace skutečností pro věc rozhodných (přiznání k dani z přidané hodnoty, podání žalobce posouzené správcem daně jako odvolání proti vyměření daně, rozhodnutí o něm). I v nyní projednávané věci Finanční úřad v Mikulově vyměřil příslušnou daň svým rozhodnutím na podkladě podaného daňového přiznání žalobce, jak bylo shora již rekapitulováno. Skutečnost, že správce daně měl zákonnou možnost doměřit daň z moci úřední, bez přihlédnutí k dosavadním rozhodnutím o stanovení daně na základě výsledku daňové kontroly vyplývá z hodnocení první žalobní námitky provedené soudem shora.

Žalobce v doplňujícím procesním podání zcela nově, nad rámec zákonné lhůty namítal, že z jím poukazovaného rozhodnutí Finančního úřadu v Mikulově ze dne 12. 12. 2007 má být zřejmé, že finanční úřad akceptoval svým rozhodnutím ve věci samé praxi žalobce, kdy plnění

stejného charakteru, jako jsou plnění, jsou předmětem této věci, byla zaúčtována ve snížené sazbě DPH. Žalobce v této souvislosti namítal porušení zásady legitimního očekávání, předvídatelnosti rozhodování státní správy. K této žalobní námitce soud uvádí, že se jedná o zcela nové tvrzení, uplatněné mimo rámec zákonné lhůty. Z tohoto důvodu nemůže soud při svém rozhodování k takovéto námitce přihlídnout (nejedná se ani o námitku, kterou by byl soud povinen přezkoumávat z úřední povinnosti). Nad rámec tohoto závěru soud uvádí, že zásada legitimního očekávání účastníka správního řízení nemůže mít absolutní hodnotu a je beze sporu omezena zásadami jinými, např. zásadou zákonnosti. Jedním ze závažných důvodů pro prolomení legitimního očekávání účastníka řízení může být rozpor dosavadního rozhodování s právními předpisy. Postup správních orgánů týkající se problematiky uplatnění sazby DPH byl soudem aprobevován jako zákonný.

V rámci nařízeného jednání soud zamítl důkazy navrhované žalobcem k nově uplatněným námitkám, neboť tyto námitky ze shora uvedených důvodů nemohou být pro věc rozhodné.

V doplňujícím procesním podání žalobce dále zopakoval svůj názor na správnost uplatnění snížené sazby DPH, odkázal přitom na znění Smlouvy o programovém a organizačním zajištění akce Pálavské vinobraní 2008, na znění Přílohy č. 2 zákona o dani z přidané hodnoty a na znění Přílohy č. III Směrnice Rady č. 2006/112/ES. Uvedenou problematikou se Krajský soud v Brně shora podrobně zabýval v rámci řešení druhé žalobní námitky.

Jak vyplývá ze shora uvedeného, nebyly uplatněné žalobní námitky shledány důvodné, soud proto postupem ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.

VIII. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení bylo rozhuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. 10. 2014

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu